

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 502/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. V., L., zastúpenej advokátom JUDr. I. J., B., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, 4 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Bratislava II, odborom kriminálnej polície, pod sp. zn. ČVS: ORP-937/2-OVK-B2-2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2013 doručená sťažnosť J. V., L. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, 4 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v konaní

vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Bratislava II, odborom kriminálnej polície (ďalej len „polícia“), pod sp. zn. ČVS: ORP-937/2-OVK-B2-2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 13. septembra 2013.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľka kúpno-predajnou zmluvou zo 17. mája 2012 kúpila od subjektu označeného ako K., K., zastúpeného Š. S., osobné motorové vozidlo Audi A4, za ktoré zaplatila kúpnu cenu 20 000 €. Na základe výzvy polície 6. júna 2012 motorové vozidlo dobrovoľne vydala prostredníctvom G. V. Uznesením polície sp. zn. ČVS: ORP-937/2-OVK-B2-2012 zo 7. septembra 2012 bolo motorové vozidlo podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku vrátené spoločnosti P. s. r. o. (ďalej len „spoločnosť „P.“), a to v rámci trestného stíhania vo veci zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pv 469/12-14 z 12. novembra 2012 bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľkou proti uzneseniu polície ako nedôvodná. Podľa zistenia okresnej prokuratúry bolo vo veci vznesené obvinenie proti Š. S., ktorý vystupoval ako štátny zamestnanec a 24. apríla 2012 uzatvoril kúpne zmluvy so spoločnosťou P. na motorové vozidlá Audi, pričom zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú záver, že Š. S. pri uzatváraní kúpnych zmlúv uviedol spoločnosť P. do omylu. Okresná prokuratúra preto považuje za preukázané vlastníctvo spoločnosti P. k motorovým vozidlám. Š. S. sa nestal vlastníkom, pretože motorové vozidlá nadobudol trestným činom, preto ani nemal právo motorové vozidlá predáť niekomu inému. Podaním z 22. marca 2013 sťažovateľka namietala postup polície a orgánov prokuratúry. Z prípisu Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 KPt 273/13-9 z 24. júla 2013 vyplýva, že krajská prokuratúra podanie sťažovateľky považovala za návrh na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, ktorý smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu orgánov činných v trestnom konaní o vrátení veci v zmysle § 97 ods. 1 Trestného poriadku, o ktorom je oprávnená rozhodnúť Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“). Napokon prípisom generálnej prokuratúry č. k. XV/2Pz 79/13-4 zo 6. augusta 2013 bol podnet sťažovateľky z 22. marca 2013 smerujúci proti právoplatnému uzneseniu okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 469/12-14 z 12. novembra 2012 a predchádzajúcemu uzneseniu polície sp. zn. ORPZ-937/2-OVK-B2-

2012 zo 7. septembra 2012 odložený ako oneskorený, pretože právomoc generálnej prokuratúry zrušiť právoplatné rozhodnutie vydané v prípravnom konaní možno uplatniť iba v lehote 3 mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Keďže sťažovateľkou napadnuté uznesenie sa stalo právoplatným 12. novembra 2012, lehota uplynula 12. februára 2013.

Sťažovateľka je presvedčená, že došlo k porušeniu jej označených práv podľa ústavy a dodatkového protokolu. Podľa jej názoru motorové vozidlo, ktoré riadne nadobudla a za ktoré zaplatila, sa stalo jej vlastníctvom, a preto polícia ho mala vydať jej, a nie spoločnosti P. Sťažovateľka je presvedčená, že postup polície nezodpovedal ustanoveniu § 97 ods. 1 Trestného poriadku. Osobitne zdôrazňuje, že nebola nikdy v nijakom právnom postavení účastníčkou trestného konania, resp. stranou v trestnom konaní, a preto jej nebolo možné ani poskytnúť v rámci trestného konania ochranu. Napriek tomu sa rozhodovalo o jej vlastníckom práve.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dodatkového protokolu v konaní vedenom políciou pod sp. zn. ČVS: ORP-937/2-OVK-B2-2012 s tým, aby bolo uznesenie polície zo 7. septembra 2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov konania vo výške 331,13 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V danom prípade prichádzajú do úvahy viaceré dôvody odmietnutia sťažnosti, z ktorých za najmarkantnejší treba považovať oneskorenosť sťažnosti.

Sťažnosť smeruje proti konaniu vedenému políciou pod sp. zn. ČVS: ORP-937/2-OVK-B2-2012, resp. proti uzneseniu zo 7. septembra 2012. Zo zistení generálnej prokuratúry vyplýva, že uznesenie polície (po jeho preskúmaní okresnou prokuratúrou v rámci opravného konania) nadobudlo právoplatnosť 12. novembra 2012.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Keďže sťažnosťou napadnuté uznesenie polície nadobudlo právoplatnosť 12. novembra 2012, zákonná dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu by skončila 12. januára 2013. Vzhľadom na to, že tento deň pripadol na sobotu, za posledný deň lehoty treba považovať 14. január 2013. Sťažnosť však bola odovzdaná na poštovú prepravu až 13. septembra 2013, teda dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Odhládnuv od dosiaľ uvedeného možno konštatovať, že nie je ani daná právomoc ústavného súdu o sťažnosti konať a rozhodnúť. Proti uzneseniu polície bola prípustná

sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky má okresná prokuratúra v rámci riadneho opravného konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Sťažovateľka právo na riadny opravný prostriedok aj využila.

Sťažnosť možno považovať zo širšieho pohľadu aj za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka bola nespokojná s uznesením polície a následným uznesením okresnej prokuratúry, teda s právoplatným rozhodnutím vydaným v prípravnom konaní, mala možnosť domáhať sa ochrany svojich práv postupom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, teda podnetom podaným generálnej prokuratúre, v ktorom by sa domáhala zrušenia právoplatného rozhodnutia. Zodpovedá síce skutočnosti, že sťažovateľka takýto podnet podala, avšak tak urobila oneskorene, teda až po uplynutí zákonnej trojmesačnej lehoty vyplývajúcej z ustanovenia § 364 ods. 3 Trestného poriadku. V konečnom dôsledku to znamená, že uvedenú možnosť ochrany označených práv v skutočnosti nevyužila, čo zakladá neprípustnosť sťažnosti. Treba k tomu tiež dodať, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukázala), že podnet na zrušenie právoplatného rozhodnutia nepodala včas z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Napokon ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľke nič nebráni domáhať sa v občianskom súdnom konaní svojich vlastníckych práv voči osobe (subjektu), ktorá má

v súčasnosti v držbe motorové vozidlo. Aj existencia tejto možnosti poukazuje na nedostatok právomoci ústavného súdu konať v tejto veci, pretože ochranu právam sťažovateľky môžu ešte poskytnúť všeobecné súdy v rámci občianskeho súdneho konania.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2013